

Godtgjørelse, som vil tilkomme Kongeriget for den forløbne Tid, paa Grund af, at Midler, der tilhøre det, ere anvendte paa den Maade, som jeg nys har angivet. Jeg maa, oprigtigt talt, ganske samstemme med den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Niemoth) i, at det er mig hovedsagelig om at gjøre at faae udtaalt, saa klart og bestemt som muligt, de Tanker, der bevæge sig hos et stort Antal af Folkethingets Medlemmer. Jeg kan ikke troe, at Spørgsmaalet vil kunne ordnes ved Lov paa den Maade, som er foreslaaet, under Regjeringens Modstand. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at jeg ikke kan anerkende, at denne Lov skulde gjøre et Indgreb i nogetsomhelst Prærogativ. Jeg troer, at man meget godt kan give en Lov, hvorved Administrationen ordnes, og jeg troer ikke, at det kan siges at være i Strid med Grundloven, om der gives saadanne Love. Jeg skal imidlertid ikke gaee nærmere ind derpaa, men kun tilføie et Par Bemærkninger.

Der er blevet yttret af en æret Rigsdagsmand, som ikke er tilstede (Schovelin), at der var gjort et hensigtsmæssigt Forslag, nemlig at overføre en for Kongeriget særlig Gjæld til Monarchiets fælles Gjæld, imod at den særlige Kassebeholdning formindskedes med et lige saa stort Beløb. Da dette maaskee er en Sag, der kan faae praktisk Betydning, skal jeg yttre et Par Ord derom. Jeg maa da bemærke, at, hvad der kan forhindre os fra at gaee ind derpaa, er den Betragtning, at Hovedsagen slet ikke derved ordnes. Denne er nemlig, at vor høitagtede Premierminister ikke kan sige os, hvor Ansvarret er med Hensyn til Kassebestyrelsen, men kun, hvor det ikke er, altsaa er hele dette Forslag kun at betragte som et Bispunkt. Men, selv betragtet saaledes, stiller det sig for os, som om der dog paaløber Kongeriget saa betydelige Udgifter, og at der i alt Fald let kunde komme til at paaløbe det saadanne, navnlig paa Grund af Jernbanesagen, som vi jo haabe ved den høitagtede Ministers Medvirkning, dog vil komme til en endelig Afgjørelse, at vi maae ansee det for urigtigt at frigjøre os for en Gjæld og formindste vor Kassebeholdning, da det dog var rimeligt, at man kunde have Brug for den.

Jeg skal nøies med disse Par Bemærkninger. Jeg maa ippvrigt tilføie, at jeg er meget usikker om, enten jeg skal stemme for eller imod Loven, men jeg troer dog at maatte anerkende, at det paa det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu staar, vilde være rettest ikke at lade dette Forslag komme videre.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot tillade mig at gjøre den ene Bemærkning, at Forretningernes Fordeling mellem Ministerierne er Noget, som vel efter den oprindelige Grundlov af 5te Juni 1849 kunde blive Gjenstand for Lov, men den Paragraph, der foreskrev dette, er udgaaet, og Forretningernes Fordeling imellem Ministerierne beroer nu alene hos Kongen; det forekommer mig klart, at Forretningernes Ordning under Ministerierne, den hele Administrations Ordning, maa være forbeholdt Kongen. Fremdeles skal jeg bemærke, at, hvad mig personligt angaaer, som den ærede sidste Taleer nu syntes at fremstille som den Ansvarlige for Forrentningen af Kassebeholdningen i dette Aar, saa maa det vel staae fast, at den Forretning, som Kongen ikke har overdraget en Minister, og som han ikke har overtaget, kan han ikke komme til at svare for.

Fischer: Jeg troer, at den sidste Udtalelse af den ærede Minister netop er istand til at stille denne Sag, meget klart for os. Der er tidligere faldet Udtalelser her i denne Sag, som skildrede Forholdet med Hensyn til Kassebeholdningen og Ansvarret for denne, som om det var en ny Ansvarlighed, der først maatte begynde, som om man nu skulde begynde med Ansvarligheden for Kassebeholdningens Bestyrelse, og endnu ikke havde faaet truffet en tilbørlig Ordning af, hvor Ansvarret for Kassebeholdningen skulde være henlagt; men det forholdes sig ikke saaledes. Siden 5te Juni 1849 have vi haft og have endnu constitutionelt ansvarlige Ministre; efter den 28de Januar 1852 kan der opfaastes Tvivl om, hvorledes det forholdes sig med Ansvarligheden i alle Fællesanliggender; det kan være tvivlsomt, hvorledes den hele Stats Forbring lader sig forene med den Ansvarlighed for de $\frac{2}{3}$; men det, der ikke kan være nogen Tvivl om, det